



ת"פ 48106/03/20 - מדינת ישראל ע"י נגד איברהים אל סיד

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 48106-03-20 מדינת ישראל נ' אל סיד
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד נדב גדליהו
(נוכח)

המאשימה

נגד

איברהים אל סיד (נוכח)

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הפעלת מחסן עזר ללא אישור בניגוד לסעיפים 2(א) לצו הגז (בטיחות ורישוי) (בטיחות ההחסנה של מיכלים ומיכלי מחנאות במחסן גפ"מ ובמחסן עזר) תשנ"ב - 1992 יחד עם סעיפים 2 ו-25(ב) לחוק הגז (בטיחות ורישוי) תשמ"ט-1989 (להלן: "חוק הגז") וכן מיוחסת לו עבירה של עיסוק כספק גז ללא אישור עבירה לפי סעיף 3 לצו הפיקוח על מצרכים ושירותים (הבטחת ההספקה של גפ"מ) תשמ"ט-1989, יחד עם סעיפים 5, 15 ו-39 (ב1א) לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים תשי"ט-1957 יחד עם סעיפים 9 ו-25 (א) לחוק הגז.

2. על פי עובדות כתב האישום הנאשם הוא הבעלים של "קונדיטורית מלך העוגות" שממוקמת בכביש הראשי בחורה (להלן- "החנות"), אין לנאשם רשיון להפעלת מחסן גז. ביום 7.3.19 פעל בחנות מחסן עזר של מיכלי גז המיועדים למכירה כאשר המחיר למיכל גז מלא במשקל 12 ק"ג הוא כ- 95 ₪. במסגרת זאת נמצאו 14 מיכלים במשקל 12 ק"ג המלאים בגז ובסך הכל 168 ק"ג. במעשים הללו עסק הנאשם כספק גז, החסין והפעיל מחסן עזר והכל ללא האישורים הנדרשים על פי חוק.

3. בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם ששלושה מתוך 14 המיכלים הם שלו, אך טען ש- 11 מיכלים לא שייכים לו. לדבריו יש 4-5 חנויות שנמצאות בסמוך לחנות שלו, המיכלים לא היו בתוך החנות אלא ברחוב במרחק של 40 מ' מחנותו. הנאשם הודה שאין לו אישור לעסוק כספק גז ולהפעיל מחסן עזר אך לדבריו כאמור לא עסק כספק גז ולא הפעיל מחסן עזר.

4. לאור עמדת הנאשם נשמעו הוכחות בתיק.



5. מטעם המאשימה העידו שני פקחים מטעם משרד האנרגיה (שלום מיסק- ע"ת 1 ותומר מונסנגו ע"2 2) וכן העיד השוטר יוגב פארי ע"ת 3.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

6. עדויותיהם של שני הפקחים זכו לאמוני המלא. השניים תיארו את האירוע באופן זהה ולא התגלו סתירות, עדותם לא נסתרה בחקירה נגדית ולמעשה מרבית עדותם אף נתמכה בעדות הנאשם עצמו.

7. שני הפקחים העידו שבעת נסיעה על הכביש הראשי בשוב חורה הבחינו בבלוני הגז שהיו ממש בכניסה לחנותו של הנאשם.

לדברי הפקח מיסק הבלונים היו "בפתח של החנות, איך שיוצאים מהחנות זה היה על הרצפה". לדבריו הסיבה שהוא נכנס לחנות של הנאשם היתה משום שהבלונים היו בכניסה לחנותו של הנאשם, זו הסיבה שנכנס לחנות כדי לשאול את המחיר של מיכל (עמ' 9 שורות 13-18).

לדברי הפקח מונסנגו הבלונים היו מונחים בטריטוריה של חנותו של הנאשם (עמ' 14 ש' 25-32).

אני ערה לכך שהבלונים היו מחוץ לחנות, כאשר במקום יש מספר חנויות שהכניסות אליהן קרובות, שאין תיעוד ויזואלי (תמונה או וידאו) של מיקום הבלונים ביחס לעסקו של הנאשם (הוגשו 2 תמונות - ת/3, באחת ניתן להבחין במצבור של 14 בלונים, בשניה ניתן להבחין בצילום שלט חנותו של הנאשם, אך לא ניתן להבין מהתמונות היכן מונחים הבלונים ביחס לחנות- יש צילום נפרד של שלט החנות, ולא ניתן ללמוד מהצילום על מיקום הבלונים), ועם זאת, על אף התיעוד הלקוי מבחינת הצילום, עדותם של הפקחים בעניין זה זכתה לאמוני ועדותם מקבלת חיזוק רב בשים לב לכלל הנסיבות, כפי שיפורט בהמשך.

8. שני הפקחים העידו שנכנסו לחנות לשאול כמה עולה בלון, בחנות היה ילד (שנחזה להיות מעל גיל 12) שהחזיק את המקום ואמר להם את מחיר הבלון. במהלך העדות הפקח מיסק לא זכר במדויק את המחיר שנמסר לו, (העיד כי המחיר הוא 80 ₪ או 90 ₪), אך לאחר ריענון זכרונו אל מול הדוח ציין שהמחיר שנמסר לו הוא 95 ₪ (עמ' 8 ש' 24-30).

הפקח מונסנגו זכר את המחיר המדויק שנמסר - 95 ₪ (עמ' 11 ש' 23-33).

9. שני הפקחים העידו כי לאחר שהזדהו בפני הילד שהיה בחנות בעת הגעתם, הילד התקשר לאביו, קרי לנאשם, אשר הגיע למקום כעבור זמן קצר.

הפקחים לא צילמו את הילד שהיה בחנות ולא רשמו את שמו אך ידעו שמדובר בבנו של הנאשם משום שהילד התקשר לאביו, אמר להם שאבא שלו בדרך לחנות והנאשם הוא זה שהגיע (עמ' 9 שורות 27-32). הפקח מונסנגו



אשר לא זכר את הדברים המדויקים שנאמרו "אבל זה היה ברור מאוד שזה הבן שלו" (עמ' 13 ש' 27).

לגבי אי רישום פרטי הילד שהחזיק את החנות בעת הגעתם - הפקח מונסונו העיד כי הוא ביקש מהילד שיתלווה אליו לצורך מתן עדות והבן מיד התקשר לאבא שלו שהוא בעל החנות ואבא אמר שהוא מגיע תוך 10 דקות ובשלב הזה הפקח נתקל בסירוב להזדהות והנאשם אף הטיח בהם שלא יפנו לבנו כי הוא קטין (עמ' 13 ש' 5-9).

שני הפקחים העידו שהנאשם כעס עליהם שדיברו עם הילד וביקש מהם שלא יקשיבו לילד, שהוא בסך הכל ילד.

התנהלותו של הנאשם במקום, היתה התנהלות מפלילה, שיש בה משום ראייה נסיבתית לחובת הנאשם (ראו י. קדמי בספרו "על הראיות- חלק ראשון", בעמ' 312).

אמנם, בשל התנהלות הנאשם זהותו של הילד שהחזיק את המקום ומסר לפקחים את מחיר הבלונים נותרה לא ידועה.

אני ערה לכך שלדברי הנאשם בעדותו בבית המשפט ילדיו היו באותו היום בבית הספר, הנאשם אף הציג אישור עליו חתום מנהל התיכון כי שניים מילדיו (בכיתות י' ו"ב נכחו בבית הספר בשעת האירוע), אישור אשר הופק מעל 3 שנים אחרי האירוע. (לנאשם 10 ילדים).

אני אף ערה לכך שלטענת הנאשם כפי שטען בבית המשפט אין אצלו עובד בחנות, ולדבריו - אולי הפקחים דיברו עם מישהו שעבר שם (עמ' 20 ש' 26-30), ועם זאת, אני מאמינה לעדותם של הפקחים, כי בעת הגעתם לחנות, נכח בתוך החנות ילד אשר התנהל מולם כאילו הוא מוסמך לבצע מכירה, הילד מסר להם את מחיר הבלון, ועל כן אין מדובר באדם זר שלא קשור לעסק.

עדותו של הנאשם בעניין זה היא עדות כבושה.

בהתנהלותו מול הפקחים הוא התייחס אל הילד כאל בנו הקטין. גרסתו לפיה אין כל קשר בינו לבין הילד שפגשו הפקחים היא גרסה כבושה. כפי שיפורט להלן, לנאשם ניתנה האפשרות להיחקר ולמסור גרסה בסמוך לאירוע אך הוא סירב.

גרסתו הכבושה לא זכתה לאמוני.

לא נותר בליבי כל ספק שבעת הגעת הפקחים לחנות, היה במקום ילד אשר החזיק את המקום ומסר להם את מחיר הבלונים, בין אם זה היה אחד מבניו של הנאשם כפי שהתרשמו הפקחים, ובן אם ילד אחר אשר החזיק את החנות



באותה עת.

10. אינני מקבלת את עדות הנאשם לפיה הפקחים לא נכנסו לחנות, אלא רק לאחר הויכוח איתו (עמ' 20 ש' 18). כאמור כשהפקחים הגיעו למקום ונכנסו לחנות, הנאשם כלל לא היה בחנות והגיע רק כעבור מספר דקות, כך שבוודאי אינו יכול לדעת אם הפקחים נכנסו לחנות טרם הגעתו אם לאו (אינני מקבלת את גרסתו לפיה ישב במקום בעת הגעתם ושתה קפה).

11. שני הפקחים העידו שהנאשם סירב להזדהות בפניהם והם נאלצו להתקשר למשטרה. גם ע"ת 3 השוטר יוגב פארי אישר שהתקבלה תלונה בדבר סירוב הנאשם להזדהות (עמ' 17 ש' 4 עד 19).

הנאשם בעדותו אישר שסירב להזדהות.

לדבריו, מכיוון שהבלונים לא שלו ושהפקח אינו שוטר הוא סירב למסור לו תעודת זהות. (עמ' 19 ש' 4-1). לדבריו, כשהשוטר ביקש שיזדהה הוא כיבד את השוטר ומסר לשוטר את פרטיו, הנאשם אישר שסירב להיחקר כי הבלונים לא שייכים לו (עמ' 19 ש' 9).

12. שני הפקחים העידו כי הנאשם טען בפניהם שהמיכלים לא שלו, שהוא לא יודע של מי המיכלים, שהוא לא יודע מי הניח אותם שם.

הנאשם אישר בעדותו שהוא לא יודע של מי הבלונים אך הם אינם שייכים לו. (עמ' 18 ש' 32-30).

13. שני הפקחים העידו כי הנאשם סירב לאפשר להם להחרים את הבלונים ובהמשך לסירובו טען בפניהם כי שלושה מתוך המיכלים הם שלו לצורך שימוש עובר תנור הפיתות שממוקם בכניסה לקונדיטוריה וביקש לקחת שלושה בלונים (עמ' 11 ש' 33-23).

בעדותו בבית המשפט הנאשם אישר שאמר ששלושה בלונים שייכים לו (עמ' 21 ש' 12) לדבריו הוא משתמש בבלונים כדי לעשות פיתות.

הפקחים העידו שכל 14 המיכלים שנלקחו עמדו ביחד באותו מקום (עמ' 11 שורות 1-33; עמ' 15 ש' 12-7), נתון זה אף עולה מהתמונה שצולמה. הם שללו את הטענה שהיו שני ריכוזים של בלונים האחד של שלושה בלונים ששייכים לנאשם והאחר של 11 בלונים אשר לא שייכים לנאשם. הפקח מוסק שלל את הטענה שהוטחה בפניו כאילו הפקחים עצמם חיברו את שני מקבצי הבלונים למצבור אחד (עמ' 11 ש' 11-3). הפקח ציין שאף אחד מהמיכלים שנלקחו לא היה מחובר לתנור.

14. הפקחים העידו שהנאשם סירב לשתף פעולה ולמסור עדות. הפקח מונסנגו אף ציין כי הנאשם הוזמן לחקירה



במשרדי המאשימה אך סירב להגיע (הזימון למסירת עדות הוגש - ת/4).

הנאשם בעדותו אישר שסירב להיחקר כי הבלונים לא שייכים לו (עמ' 19 ש' 9). אישר שלאחר תקופה התקשרו אליו ממשרד האנרגיה שיגיע להיחקר על הבלונים שנלקחו והוא אמר להם שהוא לא רוצה לבוא לחקירה כי הבלונים לא שלו (עמ' 19 ש' 11-13).

15. הפקחים מילאו דוח תפיסה של הבלונים ושקלו את הבלונים (דוחות תפיסה ושקילה צורפו ת/1-ת/2).

16. הנאשם בעדותו אישר שאין לו כל היכרות מוקדמת עם הפקחים. לדבריו, יש בישוב חורה חברת גז שממלאה ומחלקת בלונים, החברה הזו מכירה את הפקחים "יכול להיות כדי שאף אחד לא ימכור גז ושכל הלקוחות ילכו לתחנה, הוא תפס עליי טרמפ. יכול להיות" (עמ' 21 ש' 3-1). לדעתו של הנאשם הפקחים התבלבלו וייחסו לו את הבלונים אשר שייכים לחנות אחרת. (עמ' 21 ש' 4). לדבריו המיכלים היו במרחק של לפחות 12 מ' מהחנות שלו (עמ' 21 ש' 23). לדבריו הוא לא יודע אם מישהו מהשכנים שלו מוכר גז "לא יכול לענות לך על זה אני לא יכול להתערב בעבודה מה הם מוכרים או לא". (עמ' 22 ש' 2). לדבריו יש שתי חנויות שהרבה יותר קרובות מהחנות שלו אל הבלונים, אחת החנויות היתה במרחק של 2 מ' מהבלונים (עמ' 22 שורות 21-22).

17. כאמור, ועל אף העדר תיעוד מצולם של המקום בו נמצאו בלוני הגז, ביחס לחנותו של הנאשם, בעת הגעת הפקחים למקום, ועל אף שזהותו של הילד שנכח בחנות ומסר לפקחים את מחיר בלוני הגז אינה ידועה, האמנתי לפקחים שהבלונים היו ממוקמים בפתח חנותו של הנאשם, ולא בפתח חנות אחרת וכי הוצעו למכירה בחנותו על ידי ילד שהחזיק במקום בעת הגעתם.

18. בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של פסקי דין כי אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם אם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו. [ראו למשל: ע"פ 1826/14 רווית דוד נ' מדינת ישראל (4.8.14); ע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל (24.9.2012); ע"פ 6040/05 אלנבארינ' מדינת ישראל (9.8.2006); רע"פ 2132/11 ארז נ' מדינת ישראל (20.3.2011)].

ראו ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 13.5.09) :

"אף לו נמצאו מחדלי חקירה, אין בעובדה זו כשלעצמה כדי להוביל לזיכוי של המערער. הלכה היא, כי אין מוטלת על התביעה החובה להציג את הראיה הטובה ביותר, ודי כי תציג ראיה מספקת. בסופו של יום, שאלת נפקותם של מחדלי חקירה מוכרעת בהתאם לנסיבות המקרה הפרטניות, תוך בחינת השאלה אם יש בתשתית הראייתית אשר הונחה לפתחו של בית-המשפט, כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירה שיוחסה לו במידה הנדרשת בפלילים..."

19. מכלל הראיות שהונחו בפני, שכוללות עדויות של שני פקחים אודות הימצאות המיכלים בכניסה לחנות, ילד



בחנות שמסר לפקחים את מחיר הבלונים, נאשם שסירב להזדהות, סירב להחרמת הבלונים ובהמשך קשר עצמו במפורש ל-3 מתוך 14 הבלונים, סירב להיחקר והתנהג בצורה מפלילה, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר שהבלונים שייכים לנאשם, שהם הוחזקו על ידו סמוך לחנותו והועמדו על ידו למכירה, ובכך הפעיל הנאשם מחסן עזר ופעל כספק גז והכל ללא האישורים הדרושים על פי חוק.

20. לאור כל האמור, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ד חשוון תשפ"ג, 08 נובמבר 2022, במעמד הצדדים